

Arrest

nr. 28 648 van 14 juni 2009
in de zaak RvV 42 418/ II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Paleizenstraat 154
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], van Marokkaanse nationaliteit, op 13 juni 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 juni 2009.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 juni 2009 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, in functie van zijn Belgische echtgenote, op 27 april 2004 een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 9 november 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Nadat verzoekers verzoek tot herziening werd omgezet in een annulatieberoep verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) dit beroep bij arrest met nummer 4079 op 27 november 2007.

1.3. Op 19 september 2007 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 10 december 2007 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 18 december 2007 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 17 maart 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister deze aanvraag onvankelijk waarop verzoeker in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie.

1.6. Op 25 augustus 2008 diende verzoeker opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 7 mei 2009 onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 10 juni 2009 verstrekt de ambtenaar-geneesheer een advies aan de gemachtigde van de minister.

1.8. Op 10 juni 2009 verklaart de gemachtigde van de minister de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op dezelfde dag. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. De motivering ervan luidt als volgt:

(...)

Vooreerst merken wij op dat de aangehaalde huidige medische problematiek niet in relatie staat met de oorspronkelijke ziekte-toestand van betrokkene.

Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat mits behandeling, de prognose goed is en betrokkene een normaal leven kan leiden. Verder blijkt uit de medische attesten eveneens dat de actuele ziekte-toestand door het volgen van therapie en medicatie onder controle is.

Uit de informatie dd. 10.10.2008 bekomen via dhr G. (...), consul van België te Rabat, blijkt tevens dat de noodzakelijke medische zorgen realiseerbaar zijn in het herkomstland, Marokko. Meerdere medische zorgverstrekkers, waaraan betrokkene nood heeft consulteren in Rabat (in het Frans of in het Arabisch) en in alle andere grote steden van Marokko, alsook in Casablanca.

De noodzakelijke medische ondersteuning, zowel als de voorradigheid van de noodzakelijke medicatie (zoals blijkt uit een attest dd. 05/02/2008 van een arts) zijn dus aanwezig in het land van herkomst. Bovendien blijkt tevens uit deze informatie dat Marokko over een uitgebouwd systeem van sociale zekerheid beschikt met ziekteverzekering en terugbetaling van medische kosten (zie verslag ambtenaar-geneesheer in bijlage en informatie land van herkomst in het administratief dossier DVZ).

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt tevens dat het medisch probleem hem niet verhindert terug te keren naar het land van herkomst; betrokkene is in staat om te reizen.

We kunnen derhalve dan ook besluiten dat vanuit medisch standpunt dat de aandoening van betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien betrokkene correct behandeld wordt en de

behandeling beschikbaar is in Marokko. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Marokko. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoontlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.
(...)"

1.9. Op 10 juni 2008 treft de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Zij wordt betekend op dezelfde dag. Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing. De motivering ervan luidt als volgt:

(...)
artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is enkel in het bezit van een paspoort geldig tot 09/02/2005.

(...)
Betrokkene diende op 19/09/2007 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/12/2007 en deze beslissing werd hem betekend op 09/01/2008. Op 18/12/2007 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onvankelijk verklaard op 17/03/2008 en deze beslissing werd hem betekend op 25/03/2008. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een AI. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10/06/2009 en wordt hem vandaag betekend, alsook de intrekking van zijn AI. Betrokkene is dus niet meer in het bezit van de vereiste documenten.

Betrokkene heeft een nieuwe aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis ingediend op 25/08/2008. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 05/05/2009. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 07/05/2009.

(...)"

2. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2. Verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat de verzoeker zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op 10 juni 2009 verzoeker ter kennis werden gebracht en dat hij drie dagen na de kennisname ervan onderhavig verzoekschrift per faxbericht heeft

ingediend. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat de repatriëring naar Casablanca op 17 juni 2009 voorzien wordt. Verzoeker wordt sedert 10 juni 2009 vastgehouden met het oog op de voormelde repatriëring. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met de vereiste diligentie. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Ter terechtzitting betwist de verwerende partij het uiterst dringend karakter van de vordering niet.

Ernstig middel

2.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.5. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet evenals van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2.6. Verzoeker betoogt als volgt:

"Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht

Eerste onderdeel

De weigering van verblijf op grond van art 9ter Vw. verwijst naar een verslag van de ambtenaar-geneesheer. In dat verslag van de geneesheer van 10.6.2009, hetzij dezelfde dag als de weigering van verblijf, worden verscheidene medische attesten voorgebracht door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag besproken, en o.m. verslagen van psychiater dr. V. (...), die verklaart dat de ziekte van verzoeker te maken heeft met angst voor terugkeer naar Marokko, terugkeer die deze psychiater afraadt, en dat verzoeker een normaal leven in België kan leiden mits behandeling en mits zekerheid over zijn verblijf in België.

De ambtenaar-geneesheer is een geneesheer niet-specialist. Indien, wat het geval is tegenpartij niet akkoord gaat met de conclusie van een psychiatrisch verslag meegedeeld door de vreemdeling, moet ze daarvoor zelf een beroep doen op een psychiater. In het andere geval wordt de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht geschonden (RvS 22.10.2004, nr. 136554).

Door geen beroep te doen op een psychiater om het verslag van psychiater V. (...) tegen te spreken, schendt tegenpartij de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en art 9 ter Vw., omdat niet behoorlijk en niet afdoend aangetoond wordt dat de conclusie van Psychiater V. (...), met name dat in geval van terugkeer er risico op volledige decompensatie en zelfmoord zou zijn, verkeerd is, en niet afdoend aangetoond wordt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die voldoet aan de definitie van art 9 Vw., waarbij hier gesteld wordt dat volledige decompensatie en zelfmoord wel aan deze definitie voldoet. Dit is des te meer zo nu krachtens art 9ter § 1, tweede lid de ambtenaar-geneesheer een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen, waarvan er een aantal aangesteld werd bij KB 7.5.2009, BS 16.2009.

Tweede onderdeel

De medische attesten en verklaringen meegedeeld door verzoeker komen er op neer dat hij lijdt aan een depressie, die te maken heeft met angst voor terugkeer naar zijn land van herkomst en onzekerheid over zijn recht op verblijf in België. Dr. R. (...) stelt als medische behandeling voor "regularisatie" van het verblijf van verzoeker. Verscheidene attesten/verslagen spreken van zelfmoord indien verzoeker wordt teruggeleid naar Marokko.

De ambtenaar-geneesheer schrijft zelf het risico op suicide hangt nauw samen met de dreiging tot uitzetting.

Uit het voorgaande blijkt dat tegenpartij het bestaan en de ernst van de ziekte aanvaardt.

Toch besluit tegenpartij dat verzoeker kan teruggestuurd worden naar Marokko, omdat de behandeling voor zijn ziekte daar voorradig is en toegankelijk.

Dit antwoord is niet afdoend, omdat in geval van terugkeer er geen behandeling meer zal zijn indien verzoeker zelfmoord pleegt. De attesten en verslagen meegedeeld door verzoeker zeggen dat mits medicatie behandeling in België mogelijk is, en raden terugkeer naar Marokko af vermits de kans op zelfmoord groot is. Zij zeggen dus niet dat behandeling in Marokko mogelijk is. De bestreden beslissing noch het verslag van ambtenaar-geneesheer, die overigens verzoeker niet heeft ontmoet, spreken de conclusie van de attesten/verslagen meegedeeld door verzoeker tegen volgens dewelke verzoeker zelfmoord zal plegen in geval van terugkeer naar Marokko. Hieruit blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing met inbegrip van het verslag van de ambtenaar-geneesheer volstrekt onvoldoende is, en dat de conclusie van de geneesheren en psychiater van verzoeker overeind blijft, nl. dat er een reël risico voor zijn leven is in geval van terugkeer naar Marokko, waardoor artikel 9ter Vw. geschonden wordt.

Hierbij komt nog dat de conclusie van tegenpartij volgens dewelke de beschikbaarheid van medische behandelingsopvolging voor de ziekte van verzoeker voorhanden is in Marokko, alleen slaat op zulke opvolging in "medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook andere niet-medische facetten (factoren? Niet leesbaar op het faxexemplaar) in opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen doch valt buiten deze medische beoordeling".

Deze evaluatie wordt niet gemaakt in de bestreden beslissing. Bijgevolg kan, in ondergeschikte orde, worden opgeworpen dat niet aangetoond wordt dat voor de specifieke aandoening van verzoeker een aangepaste behandeling in Marokko voorradig en toegankelijk is, waardoor art. 9ter en de motiveringsplicht worden geschonden."

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). De Raad treedt niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn (RvS 23 april 2003, nr. 118.634).

2.9. Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reël risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reël risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

2.10. De memorie van toelichting bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "(...) Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor

de Rechten van de Mens. De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. (...). (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).

2.11. Voor wat betreft het eerste onderdeel van het middel dient de Raad vast te stellen dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat "de conclusie van psychiater V. (...), met name dat in geval van terugkeer er risico op volledige decompensatie en zelfmoord zou zijn, verkeerd is" en dat evenmin nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat "volledige decompensatie en zelfmoord" niet voldoet aan de definitie van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het enig middel mist prima facie feitelijke grondslag.

2.12. Voor wat betreft het tweede onderdeel van het enig middel stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker de bestreden beslissing niet betwist daar waar ze stelt dat "Verder blijkt uit de medische attesten eveneens dat de actuele ziektevoestand door het volgen van therapie en medicatie onder controle is."

2.13. Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat "verscheidene attesten/verslagen spreken van zelfmoord indien verzoeker wordt teruggeleid naar Marokko". Dienaangaande stelt de Raad vast dat de medische attesten die besproken worden in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 juni 2009, dat betekend werd aan verzoeker, handelen over "kans op suicide", "suiciderisico", "risico voor suicide" en "risico op volledige decompensatie en suicide" bij uitwijzing. Verzoeker betwist noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting de bespreking van de verslagen van Dr. V. door de ambtenaar-geneesheer, die in het begin van zijn verslag meedeelt dat Dr. V. in de periode 2008-2009 verzoekers behandelend psychiater is. De ambtenaar-geneesheer stelt ondermeer in zijn advies: "Dr. V. (...) legt meer de nadruk op een PTSD en verklaart dat, bij eventuele terugkeer, wat zij afwijst, psychotherapeutische opvolging en psychiatrische opnamemogelijkheid moet voorhanden zijn in het herkomstland". Verzoeker betwist de bestreden beslissing niet daar waar ze stelt dat "Uit de informatie dd. 10.10.2008 bekomen via dhr G. (...), consul van België te Rabat, blijkt tevens dat de noodzakelijke medische zorgen realiseerbaar zijn in het herkomstland, Marokko. Meerdere medische zorgverstrekkers, waaraan betrokkene nood heeft consulteren in Rabat (in het Frans of in het Arabisch) en in alle andere grote steden van Marokko, alsook in Casablanca. De noodzakelijke medische ondersteuning, zowel als de voorradigheid van de noodzakelijke medicatie (zoals blijkt uit een attest dd. 05/02/2006 van een arts) zijn dus aanwezig in het land van herkomst. Bovendien blijkt tevens uit deze informatie dat Marokko over een uitgebouwd systeem van sociale zekerheid beschikt met ziekteverzekering en terugbetaling van medische kosten (zie verslag ambtenaar-geneesheer in bijlage en informatie land van herkomst in het administratief dossier DVZ). Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt tevens dat het medisch probleem hem niet verhindert terug te keren naar het land van herkomst; betrokkene is in staat om te reizen."

2.14. Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat de gemachtigde van de minister verzoekers ziekte en risico op suicidaal gedrag bij terugkeer naar Marokko niet betwist, doch gelet op het feit dat hij in staat is te reizen en gelet op de aanwezigheid van medische zorgverstrekkers, de voorradigheid van de noodzakelijke medicatie en het bestaan van een uitgebouwd systeem van sociale zekerheid in Marokko, besluit dat verzoekers aandoening hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien betrokkene correct behandeld wordt en de behandeling beschikbaar is in Marokko. Verzoekers bewering dat indien hij zelfmoord pleegt, er geen behandeling meer zal zijn is niet meer dan een blote bewering en staat haaks op de in punt 2.13 bedoelde bespreking van de medische attesten door de ambtenaar-geneesheer die nergens stellen dat verzoeker zelfmoord zal plegen bij terugkeer of dat de kans op zelfmoord groot is. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat de bestreden beslissing wijst op een medische omkadering die er net op gericht is te verhinderen dat verzoeker zelfmoord zou plegen bij terugkeer.

2.15. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt in fine het volgende gesteld: "Hierbij dient te worden opgemerkt dat enkel rekening gehouden wordt met de beschikbaarheid van medische

behandelingsopvolging in medische-technische zin. Een verdere evaluatie van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook andere niet-medische factoren in opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen doch valt buiten deze medische beoordeling."

2.16. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze evaluatie niet gemaakt wordt in de bestreden beslissing en dat bijgevolg niet aangetoond wordt dat voor de specifieke aandoening van verzoeker een aangepaste behandeling in Marokko voorradig en toegankelijk is, waardoor artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden worden.

2.17. De verwerende partij stelt algemeen in haar nota: "Door de gemachtigde werd geheel terecht besloten om op basis van de stukken van het administratief dossier en het verslag van de ambtenaar-geneesheer, verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard."

2.18. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat met het gestelde in punt 2.15. niet de individuele financiële toegankelijkheid bedoeld wordt van de medische zorgen doch wel de individuele psychologische omkadering zoals de aanwezigheid van familieleden. De verwerende partij repliceert dienaangaande dat het gestelde in punt 2.15 een stijlclausule vormt in het advies van de ambtenaar-geneesheer en dan dienaangaande enkel iets dient gesteld te worden in de bestreden beslissing indien er specifieke kenmerken zijn eigen aan verzoekers geval die opgeworpen werden.

2.19. Het komt de Raad niet toe te gaan gissen wat de ambtenaar-geneesheer bedoelde met de opmerking vermeld in punt 2.15. Maar prima-facie vindt de stelling van de raadsman van verzoeker steun in het advies van de ambtenaar-geneesheer die vooraf gewag maakt van een systeem van sociale zekerheid met ziekteverzekering en terugbetaling van medische kosten in Marokko. Eveneens vindt de stelling van de raadsman van verzoeker steun in het medisch attest dat samen met het advies opgesteld werd door de ambtenaar-geneesheer en dat de noodzaak aan mantelzorg benadrukt en als specifieke opmerking stelt: "Dhr. D. A. (...) zal bij terugkeer naar zijn land van herkomst psychische ondersteuning nodig hebben om zijn reïntegratie te vergemakkelijken (werk zoeken, mutualiteit regelen enz)." Zoals verzoeker stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen verdere evaluatie maakt "van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook andere niet-medische factoren in opgenomen worden in het kader van het garanderen van de continuïteit in de medische zorgen" en evenmin motiveert waarom er geen verdere evaluatie geschied is. Dienaangaande kan verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier gevolgd worden in zijn redenering dat de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft de door de ambtenaar-geneesheer gevraagde evaluatie uit te voeren, aangezien de dag dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies mededeelt, de twee bestreden beslissingen getroffen worden.

Uit het voorafgaande blijkt dat het tweede onderdeel van het middel in de besproken mate ernstig is en dat de bestreden beslissing prima facie niet deugdelijk gemotiveerd lijkt te zijn.

2.20. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing stelt verzoeker dat zij genomen werd op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat zij een gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat indien de eerste bestreden beslissing geschorst wordt, tevens het bevel om het grondgebied te verlaten dient geschorst te worden.

2.21. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing verzoekers illegaal verblijf vaststelt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij een overzicht verstrekt wordt van verzoekers verblijfshistoriek in België, waaronder de verwijzing naar de eerste bestreden beslissing en het feit dat zijn attest van immatriculatie ingetrokken wordt.

2.22. De Raad stelt vast dat aangezien een ernstig middel aangevoerd werd tegen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing eveneens verwijst naar de eerste bestreden beslissing, zij tevens geschorst dient te worden (cfr. punt 2.26). Verzoeker valt door de schorsing van de eerste bestreden beslissing alleszins terug op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond. Hij heeft op grond van artikel 7, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007

tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.23. Verzoeker voert onder meer aan dat het risico voor zijn leven reëel is bij terugkeer naar Marokko en dat de meegedeelde doktersattesten, die spreken over een verregaande depressie en suicidaliteit in geval van terugkeer een duidelijke aanwijzing vormen dat er een risico bestaat van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor verzoeker in geval van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Verzoeker verwijst verder naar de bespreking van zijn middel.

2.24. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat verzoeker niet op basis van concrete gegevens aantoonbaar een ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing en dat hij in vage en uiterst summier termen uiteenzet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen leiden bij de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

2.25. De verwerende partij kan niet worden bijgetreden: verzoekers uiteenzetting is concreet betrokken op zijn individueel geval. In de mate dat de verwerende partij in haar beslissing geen verdere evaluatie maakt *"van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook andere niet-medische factoren in opgenomen worden"* en evenmin motiveert waarom er geen verdere evaluatie geschied is en deze evaluatie conform het advies van de ambtenaar-geneesheer betrekking heeft op *"het garanderen van de continuïteit in de medische zorgen"* en de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 10 juni 2009 zelf meldt dat *"het risico op suicide hangt nauw samen met de dreiging tot uitzetting"* is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond (RvS 28 augustus 2006, nr. 162.039).

2.26. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat is voldaan aan de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen kan worden bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 juni 2009 wordt bevolen.

Artikel 2

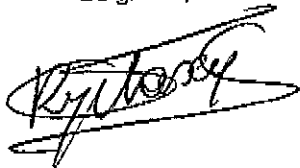
Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

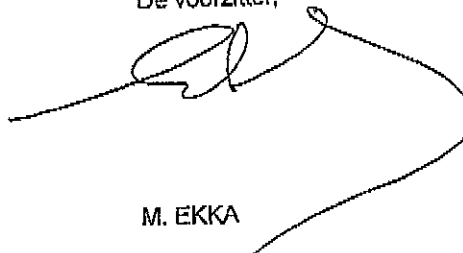
mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

M. RYCKASEYS

De voorzitter,

M. EKKA

